GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

La manifestació.

Opinió | 29/07/2010 | 12:10

La del dia 10 va ser una manifestació de tres generacions –avis, pares i néts.

La manifestació del dia 10 pot ser que a alguns els hagi deixat un gust agredolç. I en part s'entén. Però ben mirades les coses, fins i tot amb criteri crític i exigent, la manifestació fou un gran èxit, que repercutirà en el temps. Haurà marcat una fita. En primer lloc pel volum. Segur que no vàrem ser un milió i mig. Ni un milió cent mil. Vàrem ser vuit-cents mil? O només set-cents mil? Encara que «només» haguéssim estat sis-cents mil.

A la gran manifestació d'en Martin Luther King a Washington, que va marcar un abans i un després en la lluita contra la discriminació dels negres, varen ser 500.000. Amb gent vinguda d'arreu dels Estats Units. Repetim: d'arreu dels Estats Units.

Gent seriosa acostumada a avaluar manifestacions –que també n'hi ha, i que no solen ser ni la Guàrdia Urbana ni els organitzadors de la manifestació, la que sigui– han equiparat la manifestació del dia 10 amb la que segons ells va ser la més gran que hi havia hagut a Barcelona, la que es va fer contra la guerra de l'Irak. Més gran fins i tot que la mítica manifestació de l'Onze de Setembre de 1977. Per tant, va ser una molt gran manifestació. Per aquesta banda, estiguem tranquils i contents. Per aquesta banda no estaria justificat el gust agredolç.

Ho podria estar –i s'entén– per les discussions i desacords que després hi ha hagut entre els partits, tant al Parlament català com a les Corts espanyoles. Però això no invalida l'èxit i el significat de la manifestació.

Per dos motius:

Primer: Perquè no ens hem d'obsessionar amb una idea perfeccionista de la unitat. Que només s'aplica, aquí i arreu, en casos, circumstàncies i moments molt excepcionals. I encara gairebé sempre molt fugaçment. I no sempre amb èxit per la causa que es defensa.

Segon (i això és realment el més important): El que els molts centenars de milers de catalans, una multitud del tot fora del corrent, varen deixar clar el dia 10 és que alguna cosa ha canviat en el sentiment col•lectiu català. Alguna cosa respecte a nosaltres mateixos i alguna cosa respecte a Espanya. I que aquest canvi no és superficial ni serà fugaç. Ni afecta només un sector catalanista radicalitzat (políticament o només sentimentalment radicalitzat). No representa una total unanimitat catalana, i és lògic. Però és molt difós. Toca molta gent i molt diversa. Molt més que la de l'1 de desembre de 2007, molt gran també però de lluny no tant com la del dia 10, i sobretot –i això marca una diferència molt gran– molt més unicolor.

La del dia 10 va ser una manifestació de tres generacions –avis, pares i néts–. És a dir, de llarg recorregut. Amb quasi totes les sensibilitats polítiques que hi ha a Catalunya. I de fet, també, amb molta gent no gaire polititzada. Amb una presència de gent castellanoparlant sensiblement més alta que, per exemple, a la del 2007. Amb presència del món sindical, i no només de les cúpules dirigents. Amb més gent més radicalitzada que mai (el crit d'independència fou dominant), però amb molta, moltíssima gent que sense ser-ho tant diu prou al tracte que Espanya ens dóna. Gent que diu prou.

I això quedarà. Deixa marca. Per això diem que hi haurà un abans i un després.

O que hi pot haver un abans i un després. Que hi sigui o no ja no depèn d'apel•lacions dramàtiques, però poc consistents, a la unitat. Una unitat sempre, aquí i arreu del Món, és difícil, sovint fugaç. Depèn que algú sigui capaç de tres coses. Primera, interpretar el moment i la tendència. Segona, tenir prou força pròpia. Tercera, tenir discurs i capacitat de generar confiança i il•lusió, que són garanties de continuïtat. I prou valentia.

Al començament dels anys vuitanta vàrem tenir el conflicte de la LOAPA, que s'assemblava molt a l'actual de l'Estatut, del TC, del PSOE i del PP. Es tractava, també aleshores, d'imposar una visió harmonitzada de les autonomies, que de fet consistia a rebaixar la de Catalunya. Era una llei pastada i pactada a Madrid conjuntament per UCD (és a dir, el Govern espanyol), el PSOE i Aliança Popular d'en Fraga.

La Generalitat va lliurar una batalla potent contra la llei en un triple camp: el jurídic, el polític i el de mobilització popular. Però al país no hi hagué unitat. El PSC i UCD no s'hi varen oposar. Varen seguir les instruccions de Madrid. De fet, el Govern de la Generalitat només podia comptar amb total seguretat amb CiU. I amb el suport de grups i entitats de la societat civil catalanistes. I tanmateix va plantar cara, amb una manifestació de molt tros no tan important ni tan global com la del dia 10. Però important. Va plantar cara amb determinació, intel•ligència i sensibilitat envers la gent. Interpretant el sentir de la ciutadania. Senzillament, va exercir lideratge.

Si hi ha lideratge és possible, o probable, que hi hagi unitat. O com a mínim prou unitat per a ser eficaç. Si no n'hi ha, totes les reunions, conciliàbuls, discussions i discursos pomposos sobre la unitat seran inútils.

I ara som a Catalunya en un moment en què després d'un llarg procés més aviat de fragmentació, de multiplicitat de projectes aparentment confluents però de fet divergents, i en tot cas de lideratge poc eficaç i per tant de manca d'unitat efectiva, hi pot tornar a haver lideratge. Hi serà si pot disposar d'una força política i social realment important. Lògicament no disposarà del suport de tothom. Ni cal proposar-s'ho, perquè no és possible. Però ha de ser la força clarament més important. I amb més iniciativa. I amb més discurs. I amb més capacitat no només d'actuar en el tema de la relació entre Catalunya i Espanya, sinó també de treure Catalunya de l'empantanegament econòmic i social. Ha de ser també una força generosa. No podrà incloure totes les sensibilitats ni totes les opinions però ha de ser capaç de tenir-les en compte. No per a mercadejar, sinó evitant actituds estrictament partidistes. És a dir, no ha de ser presoner de les discussions ideològiques tradicionals i ha de pensar sobretot en el conjunt del país.

És això el que necessitem. La manifestació queda enrere. Ja ha fet la seva feina. Ja ha marcat un abans i un després. La relació política i mental amb Espanya ja no tornarà a ser la mateixa. I tenim problemes molt seriosos, polítics, econòmics i socials. I una pressió forta sobre la nostra identitat, des de la llengua al prestigi i al respecte de les nostres institucions. Tot això reclama lideratge. I un grau suficient –i real, no fictici, ni que falsament englobi a tothom– d'unitat. Que només un lideratge fort pot proporcionar.

Que això sigui realitat es decideix a les eleccions de la tardor. La pregunta és: qui té possibilitats de construir un lideratge així? Prou fort per a resistir, però també per a marcar ruta. En la qüestió nacional, i també en la política de cada dia. Com correspon a un règim democràtic, la resposta serà múltiple, però si el cos electoral no percep que aquesta vegada el repte que tenim és dotar-nos d'una força capaç de liderar en el camp nacional i en l'econòmic i social, caurem en la

indefensió.

En aquestes eleccions tornarà a ser important el vot útil. Hi ha eleccions que es poden fer sota el signe de la dispersió democràtica. Primant la diferència i el matís. N'hi ha, en canvi, en què tot respectant la diversitat pròpia de la societat, el bon funcionament de la democràcia, la defensa del país i el progrés social i econòmic reclamen que el vot popular faci possible un lideratge. Faci possible que algú sigui capaç d'impulsar el país.

Aquestes eleccions seran eleccions de vot útil.

I amb això posem punt final al tema de la manifestació. Que ja ha fet la seva feina. Una feina que quedarà en la consciència de la gent. I un bon lideratge ha de ser capaç de treure'n profit.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/16251-la-manifestacio.htm